

Митко. — Остави я, Владко. Нали е момиче, се глупави игри измисля.

Вярка. — Разбира се, умниците момчета от много умни игри, току виж, са се сбили. (Отива при куклата си и си играе с нея. Митко и Владко излизат).

Вярка (пее):

Кукличката ми,
Болничката ми!
Нанкай, нани на,
Мамина мома.

КРАЙ.

З и м а.

Зима, зима! Вред снежики
Падат от небето.
Зима, зима — нова радост
Весели сърцето.

Снежни топки хвжркат вече,
Гонят се децата,
И шейничките плжзнаха,
Вик до небесата!

Зима, зима! Ти се мржщиш,
Кой ли пжк те хае!
Ти си люта, но юнака
Не ще и да знае!

Ек. Манчева.
